

ונכר השלימה את מה שהגל היה המשמעות שלו, קרי, החתימה תחת סדר פוליטי וחברתי המכוסס על *Ecclesia*, הכנסייה - תהא אשר תהא כאן הצלחתה, ית אשר יהא הערד של מה שהיא מוסיפה לקיים בתוך הנסיבות הפוליטיות של מימושה, הדיאלקטיקה ההגליאנית היא כוזבת. היא מופרכת הז על ידי העדות של מדעי הטבע והז על ידי ההתקדמות ההיסטורית של המדע הכסיסי, המתמטיקה.

כפי שהבחינ מיד בזמנה של התפתחות השיטה של הגל - שנקראה אז פשוט השיטה - כפי שראת, הלל וציין קידקגור, המועקה היא כאן הסימן או העדות לפער (*béance*) קיומי. הריני להביא את העדות לכך שהדוקטרינה הפרוידיאנית היא זו שמספקת הבהרה לכך.

מבנה הזיקה של המועקה אל האיווי; הפער הכפול של הסובייקט אל האובייקט² שנפל ממנו, ושבו, מעבר למועקה, עליו למצוא את הכלי שלו; הפונקציה ההתחלתית של אובייקט אכזר זה שאותו מדגיש פרויד - שם מצוי השבר שאינו מאפשר לנו לעסוק באיווי בתוך האימננטיות הלוגיקנית של האלימות לכדה, כממד שיש לכפות על המבואות הסתומים של הלוגיקה.

אני אומר שהמוכך של התגלית הפרוידיאנית מנוגד מעיקרו לכל זה.

בריוק כדי שתחושו כזה גם אתם, עשתה ההוראה שלי את צעדיה הראשונים במשעולי הדיאלקטיקה ההגליאנית.

הייתה זו תחנה הכרחית כדי לכקוע סדק בעולם הפוזיטיביזית, כפי שהוא מכונה.

כאשר שוקלים את הדיאלקטיקה ההגליאנית, הרי היא מצטמצמת בכסיסה לשורשים לוגיים, כפי שהגל עצמו הראה, ודווקא לגירעון המובנה בלוגיקה של הפרוידקציה. פירוש הדבר שהאוניברסלי, משנבחזן היטב - וזה לא נעלם מזן הלוגיציזם בזמננו - אינו יכול להתבסס אלא מתוך הצבירה, בעוד הפרטיקולרי, שהוא היחיד למצוא בו את קיומו, מתגלה בו כקונטניגנטי. כל הדיאלקטיקה ההגליאנית נועדה למלא את השבר הזה, ולהראות, באמצעות התהפכות (טרנסמוטציה) רבת-מוניטיז, כיצד האוניברסלי יכול להגיע לכלל היפרטות דרך תנועת המעלה-מטה של ה-*Aufhebung*. אף על פי כן, יהיו המוניטיז של הדיאלקטיקה ההגליאנית אשר יהיו - תהיינה אשר תהיינה תוצאותיה, דרך מרקס, שבאמצעותו היא נכנסה לעולם,

תורה לשיעור שיעור שנים נכנסים, שנתחדשת אל ה' *Dei*
 גמולת וישיבת ושתדלתי אותו כימים אלה לא יכלתי
 לא לית נדום מטיעום הדברים שאמר אנטוסטיגוס
 לראש. ורא ידע לספי לנו, כמובן, על הבן, והסליג
 נסיון על דוח הקודש, אך קיימת התחשבת, שלא לומר
 נספיק, כי כמדינתו נוצרת איושהו כריחת, באמצעות
 פ' *antiquitatum*, כאשר מודרכ באב.

וככל זאת, ודחו של אנטוסטיגוס צלולה כל כך,
 ע' אשר יכלתי, לשמחתי, לשוב ולמצוא את מוחתי
 הידועלית נגד כל ייתום של המונח *non solum* לאל,
 אכן, מושג זה דנו אבנודי לנפירי, אך לא ניתן
 לחצים את האבנודיות שלו אלא באמצעות תכלית
 הדברים שהתעפתי במצינים, לאמר, שלא קיימת
 סיבה אלא לאור הופעת האיווי, ושיבת האיווי אינה
 יעילה לייחסם כיום פנים ואופן שוח עיר לחשימה
 האבנודיות של סיבת צעירי.

אחת אנטוסטיגוס, אשר יכול לנסח את הדבר הזה
 נגד כל אריקות אנטולקסואלית כאשר היא, נרדת כאן
 למינת זאת ע' כך שרא מתיגם את אחיה אשר
 אחת, אשר ליסודי אלהם לקיטא זה מנבר, כ' *Dei*
non solum *antiquitatum* *quod solum* *Dei* *non solum* *Dei*

פרויד כביא אותנו כאן ללכ הדבר שעליו נספח פה
 שהיה נשכילי האשליית, הוא כינה אותו, לשי פתח
 תקופתו, שכמוהו כאלילי, הודת, אני, לעומת זאת פתח
 אותו - הנבסיות.

פרויד מתקדם עם אודות התבונה בתוך אותו
 שררה עצמו שדגו זה אשר באמצעותו, ובנו המופת
 והגלילאנית, נשארת הנבסיות ללא סגס ובכל הודת, כפי
 שאתם רואים אותה.

את הסיציל של וידד ההולכת אל פנסי, פיעל
 שהוא לאין שיעור עמוק יותר, ומכיר יותר, מאכן הנפול
 שהצבי בדמות המיתוס של רצח האב, פרויד מאספר
 לנו לשרטט בבסיס המסודת הנבסיותית נושא.
 שם, על אותה קרקע רחשית - כמה נספח - רודד
 לחתקדם השנה, לא מבלי להתמאר כלפי כי יש נפול
 שומעי' אחרים והאחרות לשמרת ואתן כמותי לצדי
 מסוד הנבסיות.

כמה שנוגע לאב - מהאב שלום, ועד לאבות
 הנבסיות - יאמילו גם לעשות לי לשי לום כי לא
 מצאנים מספיקים.
 אחרים יודעים כי מאו הודד נפי מתנבר אפי עוסק
 בקייאת אנטוסטיגוס הקודש, אפי על פי כן, הודת זה כמותי.